

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Első szerelem második nekifutásra

*India
Place*

*fine
selection*

SAMANTHA YOUNG

S A M A N T H A Y O U N G

*India
Place*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Kate-nek és Shanine-nek.
Továbbá Mr. Neil Innesnek.
Ti vagytok a világ legjobb tanárai.
Ti ihlettetek engem. Ti ihlettétek Hannah-t.*

Ne feledd ezt az éjszakát, mert itt kezdődik az örökkévalóság.

– Dante Alighierinek tulajdonított idézet

1. FEJEZET

EDINBURGH

OKTÓBER

A MIKOR ANNAK IDEJÉN, az első tanítási napon nekivágtam Edinburg macskaköves utcáinak, megfogadtam, hogy olyan tanár leszek, aki mindig a tanítványai érdekeit helyezi előtérbe. Kit érdekel, hogy a hülye fogadalmam miatt most a fantasztikusan ocsmány rajzaimmal kell riogatnom magamat és őket?

Gyorsan eltüntettem a gagyi illusztrációimat a kivetítőről, és két mondattal helyettesítettem őket.

Fanyar mosollyal néztem végig a hat – huszonnégy és ötvenkét év közötti – felnőttből álló csoporton.

– Nem szívesen zavarom meg a műélvezetet, de ezt inkább félreteszem.

Az ötvenkét éves Portia, akinek túláradó jókedve napjában többször is megtörte a szűk teremben uralkodó feszült légkört, rám vigyorgott, Duncan, a harminchárom éves autószerelő pedig halkán felnevetett. Négy társuk azonban továbbra is tágra nyílt szemmel, riadtan bámult rám, mintha minden mondatom és rezdülésem egy újabb teszt része lenne.

– Most, hogy megnéztétek a szókárttyákat, és remélhetőleg sikeresen összekapcsoltátok őket a rémes firrkálmányaimmal, nézzük meg, hogyan illeszthetőek bele néhány hétköznapi mondatba. Az óra hátalévvó részében írjátok le tízszer mindkét mondatot! – Beszéd közben végig Lorraine-t, a huszonnégy éves, mindent túlaggódó, tüskés modorú tanítványomat figyeltem, aki idegesen rágcsálta az ajkát, és kirázott a hideg, amikor arra gondoltam, mi minden történhet még azzal az ajakkal, ha kiadom a következő utasítást. – Fejenként két-két füzetet kaptok – folytattam. – Az egyikben a szókárttyákat találjátok, a másikkban a szókárttyákból összerakott mondatokat. Válasszatok ki tíz mondatot, és következő órára írjátok le mindegyiket tízszer!

Amikor Lorraine elsápadt, elfacsarodott a szívem. Ő és a hozzá hasonlók miatt döntöttem úgy, hogy önkéntes munka keretében írást és olvasást fogok oktatni a helyi művelődési központban. Néhányan, köztük Suzanne barátnőm is, hülyének néztek, amiért próbaidős középiskolai irodalomtanárként még önkénteskedem is. Lehet, hogy igazuk volt. Az iskolában örült nagy volt a hajtás. De mivel a művelődési házban ketten vittük a csoportot, csak heti egy estémet kellett feláldoznom, és úgy éreztem, végre valami hasznosat csinállok. Az iskolában nem voltak ennyire látványosak az eredmények, és tudtam, hogy még temérdek nap áll előttem, amikor semmi értelmét nem látom majd a munkámnak. Az önkénteskedés azonban rengeteg sikerélménnyel járt. A tanítványaim zömmel munkanélküliek voltak, kivéve Portiát és Duncant. Duncan a főnöke kérésére kezdte fejleszteni az írás- és olvasástudását. Portia az alapszintű írás- és számolási készsége ellenére is egész jól megállta a helyét az életben (amíg egy szép napon úgy nem döntött, hogy továbbképzí magát), a többiek viszont nehezen tudták megtartani az állásukat a nyelvi és kommunikációs ismeretek hiánya miatt.

Korábban is tudtam, hogy az analfabetizmus a mai napig komoly problémát jelent az országunkban, de mivel értelmiségi családból származom, és igazi könyvmoly vagyok, nem igazán voltam érintett a kérdésben. Egészen tavalyig.

Még kistanár voltam, és olyasmi történt velem, amit soha életemben nem fogok elfelejteni: behívtam az iskolába az egyik apukát, aki szemmel láthatóan megrémült, amikor arra kértem, hogy nézze meg a gyereke munkáját. Gyöngyöző homlokkal, elhaló hangon vallotta be, hogy nem tud olvasni. Aztán amikor megkértem, írjon alá egy papírt, amivel engedélyezi, hogy a lánya is eljöhet a csoportos színházlátogatásra, remegő kézzel firkantott valami krikszkrakszot a pontozott vonalra.

Az arcára kiülő rémület és szégyen teljesen letaglózott. Könnyek szöktek a szemembe. Egy életerős, felnőtt ember megijed néhány betűtől? Kínos jelenet volt, ezért még aznap este utánanézttem, milyen felnőttoktatási tanfolyamok indulnak a közelemben. Körbeérdeklődtem, és nagyjából egy hónap múlva fel is hívtak a St. Stephen Központból, a helyi művelődési házból, mert az egyik önkéntes tanárunk felmondott.

Bár a csoport tagjai enyhe visszatetszéssel fogadták, hogy egy náluk fiatalabb nő lesz a tanárunk, a fejlődésük szemmel látható volt.

– Hannah, nem látom a fejedtől, mi van a „mos” meg a „hideg” között – csipkelődött Duncan.

– Azt akarod mondani, hogy nagy a fejem? – léptem oldalra, hogy mindenki jól lássa a táblát.

– Nem, szerintem pont jó – vigyorgott Duncan. – Nagyon szép fej.

– Köszönöm! Saját növesztés – nyögtem be hamiskásan.

Duncan panaszosan nyögött fel a béna poén hallatán, de a tekintete vidáman csillogott, Portia pedig hangosan röhögött mögötte.

Derűsen tekintettem végig a füzetek fölél hajoló fejeken meg a különböző sebességgel mozgó ceruzákon, amik vagy kínzó lassúsággal rótták a mély barázdákat, vagy gyorsan és lendületesen suhantak a papírlapon. Ám amikor Lorraine-hez értem, lefagyott az ajkamról a mosoly. A lány pánikba esve tekintgetett körbe és figyelte a munkájukba feledkezett társait.

Amikor rajtakapott, hogy őt nézem, dúlva-fúlva sütötte le a szemét.

Kezdett kicsúszni a kezemből. A zsigereimben éreztem.

Az óra végén odamentem hozzá, nehogy elmenekülhessen.

– Beszélhetnénk?

Lorraine résnyire szűkült szemmel, idegesen nyalta meg az ajkát.

– Minek?

– Csak pár perc az egész.

Lorraine nem válaszolt, de nem is mozdult.

– Köszí szépen, Hannah! – kurjantotta Portia olyan harsányan, hogy talán még a recepción is hallották.

Órán én is mindig nyomatékosabban beszéltem, mert az volt a gyanúm, hogy Portia nagyothall, csak nem hajlandó beismerni. Gyönyörű nő volt, vagy a pazar géneknek, vagy a mesés öregedésgátló kencéknek köszönhette a külsejét, és ordított róla, hogy kínosan ügyel a megjelenésére. Az analfabetizmusát felvállalta, de ha kiderül, hogy rosszul hall, azzal elismeri, hogy már benne van a korban, és nem akarta, hogy bárki is idősebbnek nézze annál, amennyinek érezte magát.

– Nagyon szívesen – kiáltottam kedvesen, és mosolyogva integettem a távozók után.

Aztán ismét Lorraine felé fordultam, aki – ahogy sejtettem – karba font kézzel állt, és rám ripakodott:

– Semmi kedvem ehhez, *éngem má'úccse* érdekel ez a szar!

– Éreztem, hogy ezt fogod mondani.

– *Akko' jóvan* – forgatta a szemét dühösen Lorraine. – Ennyi. – Azal az ajtó felé indult.

– Ha kimaradsz a csoportból, visszakerülsz oda, ahol kezdted. Munkanélküli leszel.

– *Maj' émegyek* takarítani.

– Az boldogga tenne?

Lorraine hátrafordult, a szeme villámokat szórt.

– *Mér?* – kérdezte csúfondárosan. – Az nem elég előkelő? Mi? Alja munka? Te dumálsz? Itt vered a nyálad, *oszt* egy vasat se kapsz érte. És te vagy a nagy tanár? Ja, persze.

Teljes lelki nyugalommal vettem szemügyre ügyetlen varkocsba fogott sötét haját, olcsó sminkjét, silány anyagból készült, gyűrött felsőjét és nadrágját meg a vékony vízhatlan dzsekit, amit a ruhája fölött viselt. Végül a jobb napokat látott, szétaposott csizmájára siklott a pillantásom.

Lorraine mindössze két évvel volt idősebb nálam, mégis olyan keménység áradt a tekintetéből, hogy sokkal idősebbnek tűnt a koránál. Semmit sem tudtam róla, az viszont egyértelmű volt, hogy azért esett nekem, mert fél.

Ki tudja? Az is lehet, hogy a beszédmódom, az öltözködésem, a tartásom miatt. Tanult nő vagyok. Magabiztos. Ő nem. Néha ennyi is elég ahhoz, hogy valaki megutáljon. Nem vagyok elég hiteles Lorraine szemében? Talán. De elhatároztam, hogy nem adom fel.

– Senkinek sem könnyű, Lorraine – válaszoltam csendesen, vigyázva, nehogy túl kedvesen csengjen a hangom, és Lorraine azt higgye, lenézem őt. – A középiskolában, ahol tanítok, a takarítónők a belüket is kidolgozzák, hogy rendet tegyenek a gyerekek után. Bele sem merek gondolni, miket láthatnak a fiúvécében – húztam el a szám.

– Én meg azért dolgozom ki a belem, hogy *beleverjek valamit* a kölykök fejébe. Óravázlatokat írok, dolgozatot javítok, amire sokszor rámegy az egész estém meg a hétvégém, a saját pénzből veszem a segédeszközöket, mert az iskolának szűkös a költségvetése, és még ezekre az órákra is készülnöm kell, pedig egy vasat sem fizetnek érte. Nem félek a munkától. Az én foglalkozásom fizikailag nem olyan megterhelő, mint a takarítás, az agyamat viszont teljesen leszívja. – Közelebb léptem Lorraine-hez. – Tudom, hogy keményen melózol, Lorraine. És ez itt – mutattam a táblára – teljesen kívül esik a komfortzónádon. Tiszta sor. De ezért vagyok itt. Hogy megtanítsalak írni meg olvasni, hogy jobb állásokat pályázhass meg, és te sem lennél itt, ha tényleg takarításból akarnál megélni. Bár azt azért megjegyzném, hogy szerintem még egy takarítónőtől is elvárják, hogy tudjon írni meg olvasni. Hogy ki tudja tölteni az űrlapokat, el tudja olvasni az ellenőrzőlistákat... – Láttam, hogy Lorraine dühösen biggyeszti le a száját, így hát gyorsan visszakanyarodtam az eredeti témához. – Nem kedvelsz, oké, szarok rá. Nem várom el, hogy szeress. Csak azt értsd meg, nem azért vagyok itt, hogy megalázzalak vagy megkeserítsem az életed. Azért vagyok itt, hogy megtanítsak neked valamit. A tanulás szempontjából mellékes, hogy szeretsz-e vagy sem. Magadat szeresd, hogy elhidd, többet érdemelsz.

Csend lett.

Lorraine válla lassan elernyed, és a fülcimpája mellől az eredeti helyére csusszant.

– Menni fog? – szegeztem Lorraine-nek a kérdést.

Nagyot nyelt, és tétován bólintott.

– Akkor a jövő héten?

– Aha.

Hirtelen megkönnyebbültem, bennem is felengedett a feszültség.

– Ha nem értesz valamit, ha korrepetálásra van szükséged, szólj! A többiek sem örülnének, ha kudarcot vallanál. Mind egy csónakban eveztek. Ha én nem is, *ők* tudják, min mészt keresztül.

– Jó, jó, oké – forgatta a szemét Lorraine, majd sarkon fordult. – Nyugi van!

Hát igen, néha úgy éreztem magam, mintha itt is tinik vennének körül.

Mosolyogva szedtem össze a cuccomat, és az ajtó felé indultam. Lekapcsoltam a villanyt, és gondolatban kezet nyújtottam magamnak. Mindig is az volt a célom, hogy amikor a nap végén kilépek az osztályteremből, elmondhassam, hogy sikerrel jártam, és ez a tanítványaimra is hatással lesz. Néha persze győzött a kimerültség meg a stressz.

Akkor este az volt az érzésem, hogy én nyertem.

Jó hangulatban voltam, és elhatároztam, hogy rám fér egy kis lazítás, ezért gyorsan rá is írtam a két egyetemi barátnőmre, Suzanne-re és Michaelára, hogy másnap, azaz péntek este ülünk be valahova koktélozni.

A pénteki találka első pillanatától kezdve egyértelmű volt, hogy Suzanne partihangulatban van, és fel akar csípni valakit. Úgy méricskélte a pasikat, mintha a legszebb hússzeletet keresné a büféasztalon. Egy bárban ültünk a IV. György hídon. Suzanne hirtelen rám nézett, és amikor kitört belőlem a nevetés, ő is elvgyorodott.

Michaela a plafont nézte, és némán kortyolgatta az italát.

Az egyetemi koleszban ismertem meg a csajokat, és másodévben már közösen béreltünk lakást. Michaela harmadévben összeköltözött a barátjával, Colinnal, én pedig kisebb albérletbe hurcolkodtam Suzanne-nel. Miután lediplomáztunk, mindenki ment a maga útján.

Suzanne eredetileg Aberdeenből származik, de egyetem után egy pénzügyi nagyvállalatnál helyezkedett el a belvárosban. Elég jól keresett, így megengedhette magának, hogy kibéreljen egy marchmonti garzont. Nekem jó mázlim volt. A nővérem, Ellie, és a féltestvére, Braden, akit a bátyámnak tekintek, elég gazdagok, ezért diplomaajándékként vettek nekem egy csilivili kétszobás lakást a stockbridge-i Clarence Streeten. A lakás pont félúton van a tőle nyugatra lévő St. Bernard Crescent (azaz a szüleim), valamint a keletre lévő Dublin Street (azaz Braden és a felesége, Joss) meg a Scotland Street (azaz Ellie és a férje, Adam) között. Gyalog is pillanatok alatt átsétálhatok hozzájuk.

A családom túlfélt engem. Kezdetről fogva. Ez sajnos azt jelenti, hogy néha ki kell cseleznem az oltalmazó ösztöneiket. A lakás viszont más térszta. Ennél csodálatosabb és különlegesebb diplomaajándékot nem is kívánhattam volna, főleg, hogy a tanári fizetésemből soha nem telt volna ilyesmire. Nagyon meghatódtam, és örökre hálás leszek a testvéreimnek. Komolyan, még örültem is, hogy ilyen közel leszek a családomhoz. Egyre több unokahúg és unokaöcs vett körül, akiket legalább annyira imádok, mint a szüleiket.

– Na, látsz valakit? – kérdeztem Suzanne-től, miközben szemügyre vettem a felhozatalt.

A pultnál két jóképű srác is állt.

– Mi az hogy – jegyezte meg epésen Michaela. – Ötöt is.

– Már megbocsáss, de van, aki nem találja meg a nagy öt tizen-nyolc évesen – méltatlankodott Suzanne. – *Nekünk* speciel sok békát kell megcsókolnunk, mire belovagol a szőke herceg. És ez szerintem nem is baj.

Ezen jót neveltünk Michaelával. Mi tagadás, Michaela csak azért bulizott velünk, hogy együtt lehessünk. Boldog párkapcsolatban élt

a vőlegényével, Colinnal, a skót egyetemistával, akivel elsőéves korában jött össze. Úgy döntött, hogy nem tér haza a szülővárosába, az angliai Shropshire-be, inkább velem együtt beiratkozik az edinburghi Moray House tanárképző szakára. Hozzám hasonlóan ő is angoltanárnak készült.

A két barátnőm szöges ellentéte egymásnak. Suzanne harsány, dögös, nagyszájú csaj, igazi primadonna. Michaela a legcsendesebb hár-munk közül. Aranyos, megbízható, és mindig a szívében viseli a tanítványai sorsát. Ha szórakozásra és lazulásra vágytam, Suzanne-t kerestem meg, de ha lelkezni akartam, fogtam a telefont, és felhívtam Michaelát.

– Hogy vannak a gyerekek? – kérdezte Michaela.

Tudtam, hogy a családra gondol, nem az iskolára.

– Nagyon jól.

– És hamarosan jönnek a kistesók – vigyorgott Michaela.

– Brrr, nem is értem! – borzongott meg Suzanne. – Az ember azt hinné, hogy egy is untig elég.

– Hát, Jónál ez lesz az első.

Nem mintha ezzel jobb belátásra bírhattam volna Suzanne-t. Szerinte a gyerekek undok kis szörnyetegek, akiket jobb elkerülni.

A hétéves korkülönbség ellenére Johanna MacCabe lett a legjobb barátnőm. Amikor Braden megismerte a feleségét, Josst, a csaj a legjobb barátnőjét, Jo Walkert is bemutatta a kis családunknak, és Jo hamarosan rátalált élete szerelmére, Cameron MacCabe-re. Camék két éve voltak házasok, és Jo az első gyereküket várta.

De nem ő volt az egyetlen kismama. A nővérem, Ellie, és a férje, Adam, a második gyereküket várták. Már volt egy imádni való kétéves kisfiuk, William, és reménykedtek, hogy ezúttal unokahúggal ajándékozhatnak meg.

– Az a nő egy idióta – fintorgott Suzanne. – De nektek hiába beszél az ember. Tanárok! Ki az a hülye, aki tanárnak megy? Ó... – nyílt tágra a szeme, ahogy elnézett a vállam fölött – ficsi!

Michaelával sokatmondó pillantást vetettünk egymásra. Hátrafordultam, és a lehető legdiszkrétebben próbáltam kideríteni, ki keltette fel Suzanne érdeklődését.

– És ennyi! – kuncogott Michaela, amivel sikerült elvonnia a figyelmemet a magas izompacsirtáról, aki kimondottan Suzanne esete volt. Suzanne átvágott a báron, buján ringatta karcsú csípőjét. – Nem értem, hogy bírja. Kéthetente új pasi.

Suzanne nagykanállal falta a férfiakat. Nem ítéltel el érte. Úgy voltam vele, hogy azt csinál, amit akar, csak legyen észnél. Én viszont nem rajongtam az egyéjszakás kalandokért. Sőt, úgy általában a szeréért. Egyszer csúnyán megégettem magam. Elhatároztam, hogy csak akkor fekszem le pasival, ha *mindkét részről* elég mélyek az érzelmek.

Egyelőre teljesen elégedett voltam az életemmel. A rengeteg munka mellett épp csak annyi időm maradt, hogy néha beüljek egy bárba flörtölgetni, de nem is vágytam többre. Fial voltam. Ráértem. Suzanne azonban mintha küldetésének tekintette volna, hogy az összes nyamvadt békát kipróbálja, amíg rá nem bukkan a mesebeli hercegre.

Suzanne az asztalunkhoz trappolt a sráccal meg a srác két haverjával. Mind a hárman leültek, és bemutatkoztak. Sajnos Seb, a csávó, akit Suzanne kiszúrt magának, egy szempillantás alatt rám mozdult. Még szerencse, hogy a haverja teljesen odavolt Suzanne-ért.

Seb helyes fiú volt. Elhalmozott a kérdéseivel, és én is viszonztam a gesztust. Nagyokat nevettünk, jól eldumáltunk, és közben a srácok meghívtak minket még egy körre.

Néhány óra elteltével újdonsült ismerőseink felvetették, hogy menjünk el táncolni. Michaela bizonytalannak tűnt, én pedig nem

akartam magára hagyni, úgyhogy amíg átgondolta a dolgot, mi Suzanne-nel kiugrottunk a mosdóba.

A tükörnél álltunk, és pirosítót meg rúzszt kentünk magunkra.

– Seb... – merengett el Suzanne – nagyon cuki. Vajon sikerül megtörnie a világtörténelem leghosszabb böjtjét, vagy Kamu Hannah ismét lecsap?

– Kamu Hannah? – mordultam fel.

Most mit játszod meg magad? – üzenté Suzanne pillantása.

– Kamu Hannah. A gyönyörű Hannah Nichols mindig kikapja a legdögösebb példányt, órákon át flörtöl vele, szegény srác végül mégis kielégítetlenül és telefonszám nélkül kullog haza.

– Én nem kamuzok – vágtam vissza. – Ha nem érdekel a pasi, nem dobom be magam. Ez csak ártalmatlan csevegés. Semmi több.

Suzanne a már megszokott pillantással nézett rám. Az arckifejezése türelmetlenségről és értetlenségről árulkodott. Nem is leplezte, mit érez.

– Mi a franc van veled? Mikor engeded már el a múltat, és dőlsz végre hanyatt valakinek?

Megráztam a fejem, mintha nem érteném, miről beszél.

– Az meg sem fordul a fejedben, hogy nekem jó így? Nem erről szól az élet? Hogy boldogok legyünk? Én boldog vagyok. Szeretem a munkámat, szeretem a családomat, szeretem a barátaimat. Jó életem van, Suzanne.

– Azt látom – felelte gúnyos horkantással Suzanne.

Kinyílt a bicska a zsebemben.

– Mi bajod van? Seb kell? Vidd csak, a tiéd!

Suzanne szeme résnnyire szűkült.

– Ne aggódj, egy pillanat alatt felcsíphetném, ha akarnám.

– Akkor meg mit pattogsz?

– Hé, ne beszélj így velem, én nem a tanítványod vagyok! Ha tudni akarod, az utóbbi időben egyre unalmasabb vagy.

Elképedt nevetéssel konstatáltam, milyen váratlan fordulatot vett a beszélgetésünk. Suzanne nem a tapintatáról volt híres, ha felhúzta magát, nagy előszeretettel sértette vérig az embereket, akkor este azonban az összes felgyülemlett dühét az én nyakamba zúdította, ami nem volt jellemző rá.

– Úgy viselkedsz, mint egy óvodás.

– Á, hagyjuk! – legyintett elkeseredetten Suzanne vérbeli primadonnához méltón. – Nézzük meg, Michaela eljön-e velünk bulizni...

Láttam rajta, hogy még mondani akar valamit, de végül összeszorított szájjal viharzott ki a mosdóból.

Amikor kiléptem az ajtón, üzenetet kaptam Lucytól, az egyik tanárképzős csoporttársamtól. Azt kérdezte, nem iszunk-e meg valamit együtt, mert ő most a Royal Mile-on ül egy kocsmában a barátáival, és tudja, hogy én is a belvárosban vagyok. Visszaírtam neki, aztán lazán odasétáltam a többiekhez.

– Michaela úgy döntött, hogy velünk jön – csicseregte Suzanne, mintha nem is ő ordította volna le a fejem a szlozin.

Megsimogattam Michaela vállát, és mosolyogva válaszoltam:

– Jó mulatást nektek! Engem várnak egy másik helyen.

Ügyet sem vetve Suzanne fröcsögésére, vidáman kislattyoctam a bárból, hogy minél messzebb kerüljek a hisztikirálynőtől meg a szívdöglesztő pasiktól, és az este hátralévő felében a sárga földig leittam magam egy csomó emberrel, akik fütyültek rá, ki vagyok: házas vagy szingli, sovány vagy kövér, törtető vagy szolid. Ők azért jöttek, hogy lelazuljanak és kiengedjék a gőzt, nekem pedig nem kellett más.

Minden tökéletes volt. Aki ennek az ellenkezőjét állítja, gondoltam magamban, az egyszerűen irigy.

2. FEJEZET

MÁSNAP REGGEL ÉBREDÉS UTÁN felkészültem Jo és Ellie babaváró bulijára. Az anyukám, Elodie, az összes csajt meghívta hozzánk, és a fiúk vigyáztak a gyerekekre.

Éppen lekapcsoltam a hajszárítót, és leültem, hogy kisminkeljem magam, amikor csengettek. Nem vártam vendéget, de aztán eszembe jutott, hogy talán valamelyik lány akar felugrani hozzám a buli előtt.

– Igen? – szóltam bele a kaputelefonba.

– Én vagyok – felelte egy ismerős, mély férfihang.

Egészen megörültem a váratlan látogatásnak.

– Gyere fel!

Amikor ajtót nyitottam, a mosolygós Cole Walker trappolt be a lakásba. Hagytam, hogy megpusziljon, aztán megkérdeztem tőle, kér-e kávé.

– Persze – jött be utánam a konyhába.

Cole Walker Jo öccse. Egy évvel fiatalabb nálam, de ezt senki sem mondaná meg róla. Egy korombeli srácot sem ismerek, aki olyan érett

lenne, mint ő. Mindig is ilyen volt. Inkább tűnt harmincévesnek, mint huszonegynek.

Úgy ismerkedtünk meg, hogy a családjaink közeli kapcsolatba kerültek egymással, de tizenhét éves koromban még inkább elmélyült a viszonyunk. Olyannyira, hogy Cole-t tartottam a legjobb barátomnak. Gyakran sajnálkoztam magamban, hogy nincs meg közöttünk a kémia, mert túlzás nélkül Cole a legkomolyabb srác, akit ismerek, igazi főnyeremény.

Kicsit forrófejű, főleg, ha egy hozzá közel álló személyt bánatnak vagy piszkálnak, de amúgy nem ismerek nála korrektebb embert. A felületes szemlélő könnyen rásütheti, hogy beképzelt vagy félelmetes, én azonban egy gyakorlatias, kommunikatív, intelligens, kreatív, mély érzésű, hűséges és józan gondolkodású embert ismertem meg benne, bármit sugall is a külseje azoknak, akik a látszat alapján ítélnék.

A közel százkilencven centi magas Cole széles vállú, sportos alkat. Csodálatos teste van, amit harcművészettel és rendszeres gyúrással csiszolt tökéletesre. Borzas vörösesszőke haja van – a nővére állandóan azzal nyúzza, hogy vágassa már le –, gyönyörű zöld szeme és szép metszésű, borostás arca, amire jócskán ráférne a borotválás. Elsősorban mégsem a jóképűsége emeli ki a tömegből, bár amiatt is sokan megfordulnak utána az utcán, hanem a tetoválásai. A jobb csuklója belső felére egy dalszöveget varratott, a jobb lapockájára pedig fekete tollakat, amik egészen a bicepszéig érnek, és egy kitért szárnyakkal vitorlázó sasban végződnek. A madár begörbített karmai között egy régimódi zsebóra fityeg. Cole bal karja még csupasz volt, de ő már javában tervezgette, hogy mi kerüljön oda.

Az egyik tetoválása ugyanolyan, mint Camé, a legjobb barátjéé. Cole tizenöt évesen tervezte. Az indákból és kacsaringókból álló törzsi minta mögött a „J&C” felirat bújik meg. Cam a mellkasára

varratta fel. Cole is ugyanezt a mintát tetováltatta magára, amikor betöltötte a tizennyolcat, de ő a nyakára, ahol a pulzusa lüktetett.

Tudom, milyen sokat jelent neki ez a tetkó. Cam szemében a „J&C” nemcsak Jót szimbolizálja, hanem Cole-t is. Cole számára a „J&C” Jót és Camet jelenti. Cole-nak elég vacak gyerekkora volt az alkoholista anyja, Fiona mellett. A nő egyáltalán nem törődött vele. Jo nevelte fel. Amikor Cole tizennégy éves lett, Jo rájött, hogy az anyja rendszeresen veri az öccsét, így végül mind a ketten átköltöztek Cameronhoz, az anyjuk pedig egyedül maradt az emeleti lakásban.

Fiona közel két éve halt meg szívrohamban. Képzelem, milyen kínokat állhatott ki Cole. Én próbáltam szóra bírni, de ő mereven elzárkózott a témától. A maga részéről a nővérét, Jót tekintette a pótmamájának, Cameront pedig a megmentőjüknek. Rajtuk kívül nem szorult másra.

– Hogyhogy feljöttél? – kérdeztem kávéfőzés közben. – Nem dolgozol?

Cole az Edinburghi Művészeti Főiskolán tanult, de már tizenhat éves kora óta az INKarnate nevű díjnyertes leithi tetoválószalomban dolgozott. Stu Motherwell akkor már több mint huszonöt éve üzemeltette a stúdiót, és Cole egyszerű lóti-futiként kezdett nála, hogy megszokja a helyet. Tizennyolc évesen léptették elő részmunkaidős asszisztenssé. Stu a fiaként tekintett Cole-ra, és vakon megbízott benne.

Cole jó úton haladt afelé, hogy társtulajdonos legyen belőle.

– Ma később kezdek – felelte Cole. – Kösz – vette el a kávé. – Van még fél órám, gondoltam, felugrok.

Háttal a pultnak dőltem, és értetlenül néztem rá.

– Miért? Minden oké?

Cole rezzenéstelen tekintettel bámult rám.

– Én is ezt akarom kérdezni. Elég nagy a pörgés.

Hirtelen megértettem, mire akar kilyukadni, és biztató mosollyal feleltem:

– Jól vagyok. Becsszó.

Cole a homlokát ráncolta.

– Nem jelentkeztél, és... – vonta meg a vállát.

– Cole, azt se tudom, hol áll a fejem, teljesen lefoglal az iskola meg az önkéntes munka. Kicsit elhavaztam, ezért hanyagolok minden mást.

– Biztos, hogy csak ez a gond?

– Esküszöm – tettem a szívemre a kezem.

Cole tekintete a konyhaasztalra vándorolt, ahol az ajándékok már szépen becsomagolva, útra készen várták, hogy elinduljak a buliba. Persze azonnal kiszúrta az óvszeres csomagot, amit poénból készítettem melléjük Jónak és Ellie-nek.

– Nem irigyellek – röhögte el magát.

– Két hormontúltengéses csaj meg egy csomag óvszer? Nálad ezek egy átlagos péntek este kellékei, nem? – oltottam.

De ő csak nevetett, mert mind a ketten tudtuk, hogy ennél megszzeb-
b nem is járhatnék az igazságtól.

Cole nem az a csajozós típus. Persze ő sem egy földre szállt angyal, de a komoly kapcsolatok híve. Akkoriban éppen egy Steph nevű lánnyal járt, aki művészettörténetet hallgatott az egyetemen.

– Én legalább használok kotont – mosolygott rám, de nem bántásból.

– Szóval szerinted is lépnem kéne? – húztam el a szám.

– Hát, nem ártana. Ennyire nem érdekelnek a pasik? – ráncolta a homlokát Cole.

– Figyelj, nincs kedvem füvel-fával ágyba bújni. Én nem Suzanne vagyok, Cole.

– Ezt egy szóval sem mondtam. De vannak rendes srácok is, akiknek nem az az életcéljuk, hogy megfektessenek, és már másnap reggel leléceljenek. Te különleges lány vagy, Hannah – lágyult el Cole arca. – Legalább egyvalakinek add meg az esélyt! Soha nem éltél kapcsolatban. Nem próbáltad, mégis elzárkózol előle.

– Én nem zárkózom el előle – válaszoltam nevetve. – Csak egyedül is jól megvagyok. Aproposó kapcsolat... hogy van az asszony?

Cole felsóhajtott.

– Az agyamra megy. Megígértem neki, hogy munka után átmegegyek hozzá, és segíték megírni az esszéjét.

– Ó! – gúnyolódtam. – A pasik gyöngye!

Cole felhajtotta az utolsó korty kávéját, és a mosogatóba tette a bögrét. Fölém hajolt, és megpuszilt.

– Ezt Stephnek is megmondhatnád, ha legközelebb találkoztok.

– Vihar a biliben? – kérdeztem, miközben az ajtóhoz kísértem.

– Steph egy pióca.

– Majd lehiggad.

– Hmm – lépett ki az ajtón Cole, aztán rám mosolygott. – Jó bulizást!

– Jó korrepetálást! – feleltem pimasz vigyorral. – Lehet, hogy a tanítványod természetben fizet – rebegtettem meg a szemöldökömet.

Cole nevetve szaladt le a lépcsőn, kettessel véve a fokokat.

– Bízunk benne.

Lázás női csivitelés szűrődött ki a szüleim nappalijából.

Becsuktam a bejárati ajtót. Apa abban a pillanatban lépett ki a folyosóra. Felcsillant a szeme, és kitérta a karját.

– Szia, apa! – simultam bele az ölelésbe.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Szervusz, drágaságom! – Megpuszilta a hajam, és mosolyogva mért végig. – Rég láttalak.

– Bocs, hogy ide sem dugtam az orrom – feleltem elkínzott arccal.
– De teljesen lefoglal a munkám.

Apa klasszikus történelmet tanít az Edinburghi Egyetemen. Intel-
ligens, szenvedélyesen szereti a szakmáját, laza és mindenekelőtt po-
kolian jó megfigyelő. Most is résnyire szűkült szemmel mustrálgatott.

– Biztos, hogy nincs baj?

– Persze. Jól vagyok. Becsszó.

– Ugye semmit sem titkolsz előlem?

Megjegyzem, jogosan aggódott, hogy nem avatom be a dolga-
imba. Ez sajnos nagyon is jellemző rám. De most az egyszer őszin-
te voltam.

– Eszemben sincs.

– Clark! Bevinnéd a hidegtálat? – süvöltötte anya a konyhából.

Apa megjátszott réműlettel meregette a szemét.

– Segítség! Meneküljünk!

– Menj csak! – intettem nevetve az ajtó felé. – Majd én elterelem
a figyelmét.

Apa megkönnyebbült sóhajjal puszilt meg, és kiiskolt a bejárá-
ti ajtón.

Kisvártatva anya trappolt ki az előszobába.

– Jé, Hannah! – tárta ki a karját mosolyogva. – De jó, hogy itt
vagy, édesem! – Szorosan magához ölelt. – Nem láttad apádat?

– Ööö... most ment el.

Anya komoran húzódott el tőlem.

– Megígérte, hogy segít.

– Anya, ő az egyetlen férfi a társaságban. Nem várhatjuk el tőle,
hogy itt legyen, mikor a többiek kimenőt kaptak.